

Dosarul nr. 3ra-1020/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: I. Secrieru-Coșleț)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, I. Muruianu, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

17 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Damir împotriva Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul depus de Vitalie Damir, casată hotărârea din 17 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani și emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 29 noiembrie 2019 Vitalie Damir a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că directorul adjunct al Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței a emis ordinul nr. 161-p din 31 octombrie 2019 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de avertisment.

A considerat ordinul nominalizat ca neîntemeiat și ilegal, bazat pe interpretarea eronată a normelor de drept imperative, motiv pentru care este pasibil de a fi anulat.

Astfel, a menționat că prin ordinul nr. 124-p din 16 iunie 2017, a fost angajat în funcție de inspector superior în cadrul Direcției Control Metrologic subdiviziune a Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, fiindu-i aduse la cunoștință obligațiile și atribuțiile de serviciu conform fișei de post.

A relatat că potrivit pct. 10 din fișa de post nr. 58 din 25 iulie 2018, scopul general al funcției, prevede realizarea politicii statului privind supravegherea metrologică a mijloacelor de măsurare din domeniile de interes public, supravegherea pieței produselor preambalate, sticlelor utilizate ca recipient de măsură, produselor petroliere, jocurilor de noroc și exercitarea funcțiilor de protecție a consumatorilor conform responsabilităților Direcției.

La data de 10 octombrie 2019 i-a fost transmisă spre examinare sesizarea parvenită de la Inspectoratul Național de Investigații din cadrul Inspectoratului General al Poliției, înregistrată în cancelaria instituției cu numărul 3601 din 9 octombrie 2019. În sesizarea enunțată se solicita delegarea unui angajat pentru participarea și efectuarea acțiunilor procesuale. Sesizarea a fost înmănată spre examinare de către șeful DAISCO, Ivan Mateescu, ce exercita temporar funcția de conducere a Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, cu indicația „determinați un inspector pentru suportul necesar solicitat și informați”.

În urma indicației conducerii, a telefonat responsabilului de organizarea acțiunilor de documentare, ofițerul de investigații al Secției nr. 2 a Direcției nr. 3 a Inspectoratului Național de Investigații din cadrul Inspectoratului General al Poliției, inspectorul principal Alexandr Boubatrin, comunicând despre faptul că i-a fost repartizată solicitarea, iar ulterior la data de 22 octombrie 2019, a fost telefonat de către ultimul și i s-a comunicat despre desfășurarea acțiunilor de investigații pentru data 23 octombrie 2019, orele 11.00.

A explicat că persoana responsabilă i-a comunicat despre faptul că sunt măsuri speciale de investigație, fiind necesară prezența unui specialist din domeniul metrologiei legale, deoarece exista bănuială rezonabilă asupra comercializării ilegale a produselor petroliere, manifestate prin înșelarea consumatorilor, cât și realizarea acestora în numerar, fără reflectarea în evidența contabilă a întreprinderii.

Luând în considerare că în sesizare a fost menționat despre înșelare la volum a consumatorilor, iar constatarea înșelării se efectuează cu un mijloc de măsurare (măsurător de volum etalonat) conform procedurii de măsurare, a susținut că a informat persoana responsabilă din cadrul Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, Elena Rotari, de a-i permite să i-a măsurătorul de volum etalonat aflat la evidența Direcției, pentru a asigura suportul solicitat în sesizare, iar, la necesitate, să fie pus la dispoziția inspectorilor din cadrul Inspectoratului Național de Investigații. Suplimentar, a informat colegii din Direcția care activează, deoarece la acel moment, șeful subdiviziunii se regăsea în concediu anual plătit, și nu i s-a adus la cunoștință cine înlocuiește temporar funcția de conducere a Direcției. Astfel, directorul adjunct nu se regăsea la serviciu, pentru a aduce la cunoștință despre acțiunile care urmează a fi întreprinse, fapt care s-a înregistrat în Registrul de evidență al angajaților, confirmat prin semnătură.

Reclamantul a comunicat că împreună cu persoanele delegate, când a ajuns la adresa pretinselor persoane bănuite în acțiuni ilicite, a constatat că aceste investigații depășesc competențele atribuite Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței și prin urmare, nu a întreprins nicio acțiune ce ar prejudicia imaginea instituției în care activează.

În acest sens, cu privire la alegațiile invocate la 29 octombrie 2019, prin opinia consultativă și constructivă a angajatului Ivan Mateescu, prin care i se incriminează că nu a îndeplinit acțiunile menționate prin rezoluția care conținea repere „identificarea unui inspector din direcție și informarea INI în scris despre persoana care va fi delegată pentru suportul necesar solicitat în cadrul controlului”, a menționat că, acesta a dus în eroare conducerea APCSP, despre o pretinsă rezoluție ignorată.

A declarat că pe rezoluție a fost menționat „determinați un inspector pentru suportul necesar solicitat și informați”. Respectiv, din conținutul rezoluției nu este

exhaustiv prevăzut că urmează să fie delegat un alt inspector și informarea urmează a fi într-o formă scrisă, după cum se incriminează, cu întocmirea ulterioară a unui ordin de delegare. Mai mult, nici în sesizare nu s-a solicitat informarea în formă scrisă, fiind menționate datele de contact al persoanei responsabile din cadrul Inspectoratului Național de Investigații.

Privitor la mențiunea „nu a coordonat cu șeful ierarhic și ierarhic superior cine este persoana delegată la control pe acest caz, nu a coordonat acțiunile petrecute pe marginea materialului aflat în examinare cu șeful ierarhic, precum și nu a înștiințat șeful ierarhic superior despre aceste acțiuni efectuate pe cont propriu”, reclamantul a menționat că urmează de reținut că, în perioada (7 – 11 octombrie 2019) când i s-a dat spre examinare sesizare nominalizată, șeful ierarhic și ierarhic superior (conducerea) se regăseau în deplasare de perfecționare, or. Kiev, Ucraina, iar în perioada (11-23 octombrie 2019), șeful ierarhic a fost în concediu anual plătit, și nu i s-a adus la cunoștință cine este persoana care temporar îl înlocuiește. Totodată, la 23 octombrie 2019 a încercat să aducă la cunoștința șefului ierarhic superior (Violina Varta), despre acțiunile care au fost coordonate cu persoana responsabilă din cadrul Inspectoratului Național de Investigații, însă aceasta nu se regăsea la serviciu, astfel anunțând doar colegii de birou.

Cu referire la faptul că „nu a asigurat ieșirea la control cu delegație de control sau delegarea prin ordin semnat de conducere, participarea la acțiuni de control fără delegație de control”, a indicat că argumentul dat nu are nicio tangență cu sesizarea propriu zisă, întrucât art. 374 alin. (2/1) Cod contravențional, stabilește că procesul contravențional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constator privind săvârșirea contravenției. Iar, potrivit art. 1 alin. (1) al Legii privind activitatea specială de investigații nr. 59 din 29 martie 2012, activitatea specială de investigații reprezintă o procedură cu caracter secret și/sau public, efectuată de autoritățile competente, cu sau fără utilizarea echipamentelor tehnice speciale, în scopul culegerii de informații necesare pentru prevenirea și combaterea criminalității, asigurarea securității statului, ordinii publice, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor, descoperirea și cercetarea infracțiunilor.

Astfel, a susținut că circumstanțele invocate în sesizare, nu răsfrâng prevederile Legii privind controlul de stat supra activității de întreprinzător nr. 131 din 8 iunie 2012, scopul căreia constă în consolidarea cadrului juridic și instituțional în domeniul efectuării controlului de stat asupra activității de întreprinzător, denumit în continuare control. Mai mult, art. 3 lit. e) al Legii privind activitatea specială de investigații nr. 59 din 29 martie 2012, stabilește că activitatea specială de investigații se bazează pe principiile cooperării cu alte autorități de stat.

Cu referire la comunicatul de presă publicat pe pagina oficială (poliția.md), cu redarea unei poze în care ar figura inspectorul Agenției, purtând camuflajul cu inscripția APCSP, alături de un angajat al Serviciului Fiscal de Stat și alături de o pompă de combustibil la fața locului, prin care s-ar fi dedus că a participat la controlul efectuat, a arătat că din poza pretinsă, nu se poate constata că a participat în careva acțiuni procesuale de investigații și dacă a fost utilizat echipamentul tehnic - mijlocul de măsurare, fapt ce pune la îndoială obiectivitatea constatării. Mai mult, comunicatul în sine, aduce aprecieri considerabile și mulțumiri pentru cooperare între autorități la acțiunile procesuale de combatere și stopare a activităților ilicite ce aduc prejudicii considerabile societății.

A susținut că este declarativ și argumentul precum că publicul larg a fost sesizat despre participarea la acțiuni de control în mai multe locuri de comun cu alte instituții, deși astfel de controale nu au fost autorizate de conducerea Agenției, deoarece nu a fost probat și adus la cunoștința sa, care acțiuni denotă participare în mod abuziv, astfel fiindu-i incriminată o circumstanță care nu a avut loc. În adresa Agenției, nu a parvenit nicio contestație din partea persoanelor care au fost supuse investigațiilor speciale, ceea ce denotă suplimentar că nu a participat la acestea, fapt ignorat de către conducerea Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței.

Reclamantul a considerat că în privința sa au fost comise o serie de abateri la cercetarea cauzei disciplinare, având în vedere că norma materială incriminată, trebuie să fie definită în termeni clari și preciși pentru a exclude arbitrariul și a-i da posibilitate persoanei să cunoască exact învinuirea ce i se aduce ca să-și poată organiza apărarea într-un mod valabil. A indicat că potrivit hotărârii CEDO, cauza Seliverstov împotriva Rusiei din 25 septembrie 2008, Curtea a subliniat că, lit. „a” par. 3 art. 6 al Convenției recunoaște dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci și cu privire la calificarea juridică a acestor fapte.

A solicitat anularea ordinului nr.161-p din 31 octombrie 2019 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare, emis de directorul adjunct al Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, cu repunerea în drepturi și obligarea reparării prejudiciului cauzat.

Prin hotărârea din 17 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

La 20 noiembrie 2020, cu respectarea termenului prevăzut de art. 232 Cod administrativ, Vitalie Damir a depus apel împotriva hotărârii din 17 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

Prin decizia din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul depus de Vitalie Damir, casată hotărârea din 17 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani și emisă o nouă hotărâre prin care a fost admisă acțiunea și anulat ordinul Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței nr. 161-p din data de 31 octombrie 2019 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel cu trimitere la prevederile art. 22 alin. (1), 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, art. 209 alin. (1) din Codul muncii, art. 57, 58, 59 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04 iulie 2008, a reținut ca fiind neîntemeiată concluzia primei instanțe referitoare la respingerea acțiunii.

În acest sens, instanța de apel a reținut că din textul ordinului nr.161p din 31 octombrie 2019, emis în privința lui Vitalie Damir, s-a indicat săvârșirea abaterilor disciplinare după cum urmează: intervențiile în favoarea soluționării unor cereri în afara cadrului legal, acțiunile care aduc atingere prestigiului autorității publice în care activează, încălcarea normelor de conduită a funcționarului public, încălcarea prevederilor referitoare la obligații și restricții stabilite prin lege, încălcarea regulilor de organizare și desfășurare a concursului, a regulilor de evaluare a performanțelor profesionale ale funcționarilor publici.

Astfel, analizând faptele imputate reclamantului/apelantului cu titlu de abatere disciplinară, instanța de apel a constatat lipsa întrunirii elementelor necesare pentru a stabili că acestea ar constitui abatere disciplinară.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a reținut de către reclamant nu a fost întocmit niciun act în urma invocatului control, or, după cum a explicat acesta, controlul în sine nu a avut loc, deoarece exceda competențele Agenției. În același timp, nu s-a confirmat faptul că ar fi fost utilizat careva echipament tehnic (măsurător de volum), întocmite acte procedurale, etc., pentru a se invocat că reclamantul a efectuat un control și nu a întocmit documentație necesară sau nu a informat conducerea despre acțiunile sale.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că nu au fost indicate în concret careva acțiuni/inacțiuni, admise de reclamant, care după importanța și caracterul prejudiciabil, ar constituit temei pentru atragere la răspundere disciplinară. Or, instanța de apel a reținut că cele indicate sunt momente de serviciu, organizatorice, care nu au avut ca efect încălcarea legii de către reclamant sau atingerea prestigiului instituției în care activează.

În așa fel, instanța de apel a remarcat că sancțiunea disciplinară a fost aplicată reclamantului în lipsa unor fapte și acțiuni concrete ce ar constitui abatere disciplinară, ceea ce denotă caracterul neîntemeiat al ordinului nr. 161-p din 31 octombrie 2019.

Suplimentar, Curtea de Apel Chișinău a indicat că la emiterea actului administrativ contestat, a fost încălcată și procedura de emitere prevăzută de art. 59 alin. (3) - (7) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 și Regulamentul cu privire la comisia de disciplină, Anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului nr. 201 din 11 martie 2009 privind punerea în aplicare a prevederilor Legii nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, fiind lipsit astfel, reclamantul Vitalie Damir, de dreptul la examinarea echitabilă a cauzei disciplinare.

În acest context, instanța de apel a specificat că în cazul funcționarilor publici, doar comisia de disciplină are competența de a constata săvârșirea unei abateri disciplinare, iar actul administrativ de sancționare a funcționarului public este emis cu aplicarea sancțiunilor disciplinare, în termen de cel mult o lună de la data primirii propunerii comisiei de disciplină privind constatarea abaterii disciplinare.

Astfel, instanța de apel a menționat că o simplă informare cu privire la o eventuală abatere disciplinară nu poate fi asimilată cu existența de fapt a abaterii, constatarea acesteia fiind posibilă doar în urma efectuării unei anchete de serviciu și adoptării unei hotărâri de către un organ colegial. La caz, deși au fost efectuate unele acțiuni privind examinarea abaterii disciplinare, instanței nu i-a fost prezentată nicio informație privind constatările Comisiei de disciplină, confirmarea audierii funcționarului public de către comisia de disciplină, procesul-verbal al ședinței Comisiei prin care s-a constatat comiterea încălcării și hotărârea Comisiei prin care s-a adoptat propunerea cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare în privința reclamantului. Or, instanța de apel a reținut că potrivit ordinului nr.161p din 31 octombrie 2019, lui Vitalie Damir i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de avertisment, în urma deciziei unipersonale a directorului adjunct al Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, lipsind o hotărâre a Comisiei de disciplină în acest sens, fapt ce denotă ilegalitatea actului administrativ.

Prin urmare, Curtea de Apel Chișinău a conchis că prima instanță nu a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, nu a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și a aplicat greșit normele de drept material, iar în consecință soluția de respingere a acțiunii este neîntemeiată, fiind rezultată din aprecierea incorectă a probelor cercetate în cadrul procesului de judecată în coraport cu normele aplicabile speței.

La 26 august 2021 Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței a depus recurs împotriva deciziei din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material.

A indicat că instanța de apel nu a luat în considerație că acțiunile inspectorului Vitalie Damir au fost contrare prevederilor legale, iar pentru acest fapt corect i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de avertisment.

La fel, a declarat că instanța de apel greșit a aplicat prevederile art. 59 alin. (3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 4 iulie 2008, deoarece rezultând din acestea, sancțiunea disciplinară sub formă de avertisment se aplică de către conducătorul instituției și nu necesită cercetarea prealabilă a faptei.

A specificat că la individualizarea sancțiunii disciplinare aplicabile funcționarului public, conducerea a ținut cont de cauzele care au determinat săvârșirea abaterii disciplinare, împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, gradul de vinovăție, gravitatea și consecințele abaterii disciplinare, conduita funcționarului public, precum și lipsa antecedentelor disciplinare.

Recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 23 iunie 2021, fiind notificată Agenției pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței în data de 6 august 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție a scrisorii recomandate anexat la dosar (f.d. 166). Astfel, recursul depus la 23 august 2021, este în termen.

La 5 octombrie 2021 în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

Prin referința din 3 noiembrie 2021, intimatul Vitalie Damir a solicitat respingerea recursului.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de

aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Agenția pentru Protecția Consumatorilor și Supravegherea Pieței, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nicolae Craiu

Aliona Miron